

Eltört dallam

Mit szólna Ön, Arany János, poéták közt görbe
mágus, körüllesve városában itt e századvégi őszben,
rikácsoló és akarnok váteszek közt néma őrszem? Rákap-
na-e könnyű dalra, hangolna-e sugallatra, ódon szavak
faggatója, nyugós akadémikus,
cipel akit görbebotja bicebóca járdaszélen, hallik a-
hol prófétálás, vásártéri povedálás — le szabad-e ily
szót írnom? Excuse, Entschuldigung, pardon! Körül ezer
műszer, pótszer, vegyszer, kegyszer, gyógyszer, óvszer.
Itt a kétség örök vétség, csupa kórság a valóság. Ön
aggályos, tiszta lélek, kit a távolság megillet, nem
firtatom, mit is szólna itt e világvégi őszben, váte-
szek közt görbe mágus, poéták közt néma őrszem. Több a
verssor, amit áthúz, röpke dal is ritka vendég. Benti
csöndje fogja tollát fájó görcsbe. Néma ritmus, eltört
dallam kucorogna otthon hosszan, de csak töredéke gyűl-
ne, szava fogytán ki is hülne. Ülne éji gyertyalángnál,
ahogy messzi holdvilágnál — romok között, baljós éjben —
egy-egy tépett kuvik gubbaszt Csonka-torony tetejében.

SZÉKELY DÁNIEL METSZETE